

Sygn. akt I CSK 546/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa F. [...] S.A. w W.

przeciwko L. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 maja 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 lutego 2015 r., sygn. akt VI ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza
od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1800 (jeden tysiąc
osiemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana L. E. K. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 lutego 2015 r. zmieniającego na jej niekorzyść wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 24 września 2013 r. Sąd Okręgowy zasądził od pozwanej na rzecz „F. [...] Spółki Akcyjnej” w W. (nabywcy wierzytelności o zwrot pożyczki udzielonej pozwanej przez E. [...] S.A. w W.) kwotę 34 850 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 kwietnia 2010 r. i oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Sąd drugiej instancji, który rozpatrywał sprawę na skutek apelacji obu stron uwzględnił częściowo żądania powódki i zasądził na jej rzecz od pozwanej dodatkowo kwotę 75.201,34 zł z odsetkami ustawowymi. W toku postępowania pozwana zarzuciła brak legitymacji czynnej powoda, przedawnienie roszczenia, skuteczność cesji wierzytelności oraz błędną wysokość dochodzonej wierzytelności, w tym odsetek. Sądy podzieliły jedynie zarzut przedawnienia części rat pożyczki, której pozwana nie spłaciła oraz uwzględniły skutki niewypowiedzenia pozwanej umowy kredytowej. W skardze kasacyjnej, wniesionej od części wyroku uwzględniającej apelację powódki oraz oddalającej apelację pozwanej, pozwana zarzuciła naruszenie art. 381 k.p.c., które - jej zdaniem - miało istotny wpływ na wynik sprawy i wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego zmianę przez oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu. Na podstawie art. 380 k.p.c. w zw. z art. art. 398²¹ k.p.c. wniosła także o rozpoznanie postanowień Sądu Apelacyjnego z dnia 27 listopada 2014 r. o dopuszczeniu dowodu z odpisu pełnego z Rejestru Przedsiębiorstw E. oraz powodowej spółki na okoliczność umocowania osób podpisujących umowę przelewu oraz dokumentu w postaci potwierdzenia przelewu z 20 lutego 2009 r. na okoliczność zapłaty za nabywane wierzytelności i z dnia 17 lutego 2015 r. o dopuszczeniu dowodu z odpisu polecenia przelewu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwanej powódka domagała się nieprzyjęcia tej skargi do rozpoznania oraz zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżąca powołała się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy oczywistą zasadność swojej skargi kasacyjnej, którą uzasadniła tym, „iż w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nastąpiło ewidentne naruszenie przez Sąd zasad zbierania oraz rozpatrywania materiału dowodowego, na podstawie którego Sąd wydał zaskarżony wyrok. Sąd wykazał także brak konsekwencji w podejściu do prekluzji procesowej. Takie działanie Sądu przyczyniło się do wydania wyroku niewątpliwie krzywdzącego stronę pozwaną”.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004/6/100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001/3/52, z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001/10/156). Sam zarzut naruszenia, nawet

oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793). Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, orzeczenie może być prawidłowe (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.). Skarżąca nie wykazała, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu ani też, że zaskarżone postanowienie jest oczywiście wadliwe. Jedynym zarzutem podniesionym przez pozwaną jest zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 381 k.p.c. w wyniku przeprowadzenia dowodów przedstawionych przez powoda a wykazujących okoliczności istotne z uwagi na zarzut podniesiony przez pozwaną dopiero na ostatniej rozprawie przed sądem pierwszej instancji pod nieobecność powoda. Zarzuty te zostały skonkretyzowane, rozbudowane i uargumentowane w apelacji pozwanej. W tych okolicznościach stanowisko pozwanej, że dowody złożone przez stronę powodową w postępowaniu międzyinstancyjnym na powyższe okoliczności były sprekludowane w rozumieniu art. 381 k.p.c., a przeprowadzenie dowodów stanowiło oczywiste i rażące naruszenie powołanego przepisu przez Sąd odwoławczy nie uzasadnia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Strona powodowa nie miała obowiązku antycypować wszystkich ewentualnych zarzutów pozwanej, a ponadto art. 381 k.p.c. ma na celu zapobieżenie przewlekaniu sprawy, nie może jednak stanowić przeszkody w wyjaśnieniu okoliczności niezbędnych do prawidłowego rozstrzygnięcia sporu. Argumentacja Sądu Apelacyjnego przedstawiona w uzasadnieniu wyroku wskazuje okoliczności podważające argumenty pozwanej o oczywistej zasadności wniesionej przez nią skargi kasacyjnej.

Ponieważ wskazana przez skarżącą podstawa przyjęcia jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi, a okoliczności sprawy nie wskazują, aby wystąpiły inne przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 98 § 1 i 3, art. 99 i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., a wysokość tych kosztów z postanowień § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).